

ÎN NOUA
NOASTRĂ VIAȚĂ

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Martin Zick
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IGNAT, RALUCA

În noua noastră viață / Raluca Ignat. - Pitești :

Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2671-4

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

RALUCA IGNAT

ÎN NOUA
NOASTRĂ VIAȚĂ

Editura Paralela 45

Unu

Ce-o să fac azi nu e deloc legal. Poate nici moral.

Îmbrac rochia grenă, mulată pe corp și foarte sexy. Sutienuț cu burete generos îmi scoate în evidență sânii, făcându-i să pară ridicăți și fermi. Mă fardez mai mult decât de obicei, ascunzând semnele încă unei nopți nedormite sub un strat consistent de fond de ten. Nu prea obișnuiesc să îl folosesc, dar e o zi specială. Încalț pantofii crem cu toc de șapte centimetri, îmi potrivesc geanta pe umăr și mă pregătesc să ies.

— Mami, pleci?

Mamei mă privește trist. Îl îmbrățișez. E atât de mic și ciufulit! Are părul negru, creț, ochii albaștri, buzele rozalii. Seamănă cu un ursuleț de pluș.

— Mami se întoarce întotdeauna la tine. Te iubesc mult, să știi asta mereu! Tu ești minunea mea!

— Îmi aduci ceva?

— Sigur, dragoste. Ce-ai vrea să-ți aducă mami?

— O mașinusă.

— Bine, promit că diseară îți aduc o mașinuță. Hai, dă-mi un pupic!

Despărtirea este grea în fiecare dimineată. Mi-e milă de el. Știu că o să-i fie dor de mine toată ziua. Dar trebuie să fiu și în cealaltă parte a vieții mele. Iar astăzi am o misiune grea. Am acumulat prea multă tensiune și simt că o să explodez dacă nu fac pasul ăsta. Trebuie să mă apropiu cumva de el, iar metoda seducției nu dă greș niciodată. Nu sunt eu prima care o folosește.

Deschid portiera mașinii. Mă urc la volan. Pornesc radioul cu aceeași mișcare grăbită ca în fiecare zi. Același miros de benzină.

— Știu că trebuie să te duc la service. Mai rezistă și azi, te rog!

Parchez în apropierea gurii de metrou. Mi-e mai ușor așa. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să pierd vremea în trafic. Mă grăbesc să prind trenul care intră în stație. Ca prin minune, nu mă ciocnesc de nimeni. Semn bun. Peronul e aglomerat. Numai fețe posomorâte, îți vine să faci o statistică cu numărul de necazuri pe cap de locuitor.

Reușesc să urc în vagonul supraaglomerat și jur că, dacă aș ști vreo mantră, aș rosti-o în gând! Mă resemnez cu o simplă rugăciune de mulțumire, chiar dacă ce urmează să fac nu e tocmai creștinesc...

Mă încurajez întruna: Acum ori niciodată! Verific de pe mobil dacă Rafael a postat articolul de dimineată. Zâmbesc încântată. Întotdeauna mă pot baza pe el!

Zece

Cum intru pe ușă, sunt îmbătată de miros. O combinație dulceagă de mosc, trandafir și mirosul pielii lui Rafael. Mă gândesc că n-avea când să treacă pe acasă. Și apoi la cât de ciudat e faptul că numesc locul ăsta „acasă”. După o săptămână în cap. Mă descalt greu. Am picioarele umflate și sunt transpirată.

În pragul bucătăriei apare o siluetă feminină. Ce naiba, nu mai văd bine? O duduie cu părul creț și unghiile vopsite pe jumătate zâmbește copilărește. Dantura imperfectă și rujul de un roz pal îi dau un aer de țărăncuță. Și se grăbește să confirme.

— Sărut-mâna, doamnă!

— Bună ziua!

— Eu sunt gata.

De ce?

Apare și Rafael, din sufragerie.

— Iubito, Oana este responsabilă cu ordinea și curățenia. O să continue și după plecarea mea. Ți explic eu... Oana, ea e Laura.

„Ea”? Deci a informat-o...

— Dar unde plecați, domnu' Rafael?

— O să fiu departe, o vreme. La Paris...

— Paris? Vai, ce frumos trebuie să fie! Orașul iubirii.

Oana seamănă cu un copil care visează cu ochii deschiși. Pare o tipă romantică. Genul simpatic. Din păcate, cei mai mulți visează prea mult și fac prea puțin ca să-și îndeplinească visurile. Se mulțumesc cu jumătăți de măsură, apoi își plâng de milă și spun că atât le oferă viața.

Oana se pregătește să plece. Își ia cu atenție poșeta agățată în cuier, încalță pantofii cu cataramă și toc pătrătos, apoi ne salută politicos. Se înroșește în obraji când Rafael o complimentează.

Nu se închide bine ușa că ne aruncăm unul spre altul, căutându-ne desperați buzele. Pântecelul îmi freacă, aerul devine insuficient. Rafael mă ridică pe brațe. Îl cuprind pe după gât. Traversăm holul lung. În fața dormitorului din capăt se oprește. Deschide ușa cu cotul. Mă lasă pe patul imens. Cearsăful are impregnat mirosul pielii lui. Îl ador!

Măinile lui se plimbă pe sub bluza mea. Îmi eliberează sfârcurile din sutien și le frământă între degete. Gem de plăcere. Îi deschei nasturii cămășii. Mângâi mușchii de pe piept și de pe brațe. Iar el își plimbă buzele pe trupul meu. Desenează cu limba cerculețe în jurul sfârcurilor întărite. Mă dor sânii, dar e atât de plăcut! Sunt prinsă într-un vârtej, nu mai înțeleg nimic din ce se întâmplă în jur, știu doar că îmi place. Senzațiile se amestecă și se lungesc, ca